

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 43

Wie heeft Jezus gekruisigd?

Als uw antwoord op de vraag die gesteld is in de titel luidt: 'de joden – niet alleen die toen leefden, maar al hun afstammelingen die sindsdien hebben geleefd' dan is het antwoord fout, smadelijk en lasterlijk. Bovendien is dat in regelrechte tegenspraak met de uitspraken uit de vier evangeliën, die alle kunnen worden samengevat in de bondige uitspraken: 'het merendeel van de schare hoorde Hem gaarne' (Mar. 12:38) en 'al het volk hing aan zijn lippen' (Luc. 19:48). Aangezien het 'gewone volk' de ruime meerderheid uitmaakte van de joden die toen in Palestina leefden, is het niets anders dan antisemitisch vooroordeel te beweren dat de joden Jezus hebben gekruisigd.

Toch gelooft de gemiddelde christen dat de Bijbel dat leert. Deze beschuldiging is zelfs zo radicaal dat de vijfenhalf miljoen Israëlieten die buiten Palestina leefden, betrokken worden bij de tweeënhalf miljoen Israëlieten die in het land leefden. En door een of ander verzinsel van satanisch geïnspireerde fantasie, wordt deze schuld zelfs gelegd bij al hun afstammelingen en wel zodanig dat de benaming 'Christus-moordenaar' gedurende bijna 1900 jaar als synoniem voor een jood algemeen is geweest.

Aangezien ik, als christen, geloof dat alle schuld persoonlijk is, dat deze nooit geërfd wordt en dat er geen collectieve schuld bestaat die verder gaat dan hen die het werkelijk betreft, wijs ik de gedachte dat enige jood die in deze tijd leeft ook maar iets te maken heeft met de kruisiging van Jezus Christus volkomen van de hand. En ik vraag me af of bepaalde christenen ook maar enige kennis hebben van de belangrijke uitspraak van Petrus die in Handelingen 4:27, 28 is opgetekend: 'want inderdaad

zijn in deze stad vergaderd tegen uw heilige knecht Jezus, die Gij gezalfd hebt, Herodes zowel als Pontius Pilatus met de heidenen en de volken van Israël, om te doen al wat uw hand en uw raad tevoren bepaald had, dat geschieden zou.'

Om de vraag waarmee we bezig zijn eerlijk te kunnen beantwoorden, moeten we tot op zekere hoogte bekend zijn met de politieke en economische situatie in het Palestina van 33 na Christus. Om het zo eenvoudig mogelijk te houden, hoeven we alleen maar inzicht te hebben in en na te denken over de grote kloof die er bestond tussen de twee klassen mensen die toen in het land van Israël leefden – de rijken en de armen, of, om het anders te formuleren, de aristocratie en het gewone volk. De rijke en machtige aristocratie had een waar kastensysteem ontwikkeld. Deze twee klassen worden duidelijk onderscheiden in de vier evangeliën en het lijkt erop dat niemand ooit van de ene naar de andere klasse kon overgaan. Aangezien er geen geldeconomie of monetair systeem was, behoorde men niet tot de aristocratie op grond van het bezit van geld, maar van macht, invloed, sociale positie, opleiding en onderwijs. De armen hadden hiervan niets en het was voor hen niet mogelijk daar deel aan te krijgen.

De drie belangrijkste groepen waaruit de aristocratie in Palestina was samengesteld, waren de Farizeeën, de Sadduceeën en de Herodianen. Dat waren alle joden. Zij worden verder geclassificeerd, op grond van hun positie, als oudsten, wetgeleerden, levieten, schriftgeleerden, priesters en oversten. Zij vormden een oligarchie (de heerschappij van enkelen) die het hele politieke, religieuze en economische leven in Israël beheerste. Hun macht was vele malen groter dan hun aantal. Het waren niet allemaal slechte mensen. De fijnste mensen in Israël maakten er deel van uit, maar zij waren met te weinigen om evenwicht te brengen in de macht.

De Here Jezus hekelde en verwierp deze machtige oligarchie al heel vroeg in Zijn bediening met de woorden: 'wee u, gij rijken, want gij hebt uw vertroosting reeds' (Luc. 6:24). Dat waren de mannen die een bevoorrechte positie hadden in de *status quo* in Palestina en zij hadden de meerderheid van hun broeders vertrapt om op zo'n positie te kunnen komen. Toen zij naar de doop van Johannes kwamen, wees hij hen direct af (Matt. 3:7). En al heel vroeg in de bediening van onze Heer kwam hun vijandige verzet tegen Hem aan het licht (Matt. 9:34).

Ongeveer tegen het einde van het tweede jaar van Zijn bediening, ontdekken we dat 'van toen aan Jezus Christus zijn discipelen te begon tonen, dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden van de zijde der oudsten en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en ten derden dage opgewekt worden' (Matt. 16:21). Dat was iets waarmee de

openhartige Petrus niet kon instemmen en dat maakte hij ook in enkele woorden duidelijk. De Heer zei verder: 'de Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen der mensen en zij zullen Hem ter dood brengen en drie dagen na zijn dood zal Hij opstaan' (Marc. 9:31). Op dat moment gaf Hij nog niet duidelijk aan wie de mensen waren in wier handen Hij overgeleverd zou worden, maar later deed Hij dat wel. In Lucas 18:31-33 verklaarde Hij: 'zie, wij gaan op naar Jeruzalem, en al wat door de profeten geschreven is, zal aan de Zoon des mensen volbracht worden. Want Hij zal overgeleverd worden aan de heidenen en bespot en gesmaad en bespuwd worden, en zij zullen Hem geselen en doden, en ten derden dage zal Hij opstaan.'

Uit deze uitspraken kunnen we opmaken dat wanneer Jezus overgeleverd zou worden aan de heidenen, Pontius Pilatus, de Romeinse stadhouder van Judea, de volledige juridische en bestuurlijke verantwoordelijkheid had voor de berechting en kruisiging van Jezus Christus.

De dood van Jezus Christus was een voorbeschikte zaak in de raad van God. 'Het behaagde de HERE hem te verbrijzelen. Hij maakte hem ziek' (Jes. 53:10). Zijn dood kon alleen plaatsvinden op Gods tevoren vastgestelde tijd; en toen deze tijd was gekomen, verscheen er een waar leger onder begeleiding van Judas Iskariot en met hem een grote schare met zwaarden en stokken van de overpriesters en oudsten van het volk (Matt. 26:47). Eenmaal gearresteerd werd hij weggevoerd naar Kajafas, de hogepriester, waar alle schriftgeleerden en oudsten samen waren gekomen. Zij zochten valste getuigen tegen Jezus om Hem ter dood te kunnen brengen. Ten slotte, na lang zoeken, vonden ze er twee die onbenullig verklaarden dat Hij beweerd had in staat te zijn de tempel van God te vernietigen en weer op te bouwen in drie dagen (Matt. 26:57-61).

Onze Heer weigerde op deze belachelijke beschuldigingen in te gaan, waarop de hogepriester woedend van Hem eiste: 'ik bezweer U bij de levende God, dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God' (Matt. 26:63). Jezus antwoordde hem met de woorden: 'gij hebt het gezegd.' Velen vatten dat op als een positieve bevestiging, maar het kan zijn dat Hij aan Kajafas heeft gezegd: 'u heeft de beschuldiging geuit; bewijs nu maar uw gelijk.' Wat het ook mag betekenen, het gevolg was dat de hogepriester brieste van woede.

De Here Jezus was 's nachts gearresteerd en toen de ochtend aanbrak, spanden alle overpriesters en oudsten van het volk tegen Jezus samen om Hem ter dood te brengen; daartoe bonden zij Hem en leverden zij Hem over aan Pontius Pilatus, de stadhouder (Matt. 27:1,2). Vanaf dat moment bevond Hij zich in de handen van een heiden die Hem niet kon vrijlaten en Hem ook niet kon veroordelen en die na enige dramatische

ogenblikken het bevel gaf Hem te geselen en Hem over te leveren om gekruisigd te worden. Een van die dramatische momenten brak aan toen de overpriesters en oudsten de menigte overhaalden een rover te vragen, Barabbas en de ondergang van Jezus te eisen (Matt. 27:15-22). De menigte werd daarmee dus medeplichtig aan de samenzwering tegen Hem.

We zijn benieuwd naar het aantal en het karakter van de mensen die erbij betrokken waren. Het was vroeg in de morgen en daarom was het geen 'grote schare' en een velen van hen waren pro-Barabbas partizanen die zich 's morgens vroeg hadden verzameld in de hoop op zijn vrijlating. Bij het beantwoorden van de vraag wie Jezus heeft gekruisigd, kunnen we echter zeggen dat met het oog op de feiten uit de Bijbel de schuldige partijen de Farizeeën, Sadduceeën, schriftgeleerden en oversten van het volk waren en ook een menigte die na de aansporing door de overpriesters en oudsten Zijn dood eisten. Maar we moeten ook beseffen dat de uiteindelijke juridische beslissing en de opdracht voor Zijn executie lagen bij Pontius Pilatus, een heiden.

Het waren de soldaten van de stadhouder, allen heidenen, die Jezus in de centrale hal hebben gebracht, Hem hebben uitgekleeft en Hem een oude scharlaken mantel hebben omgedaan. En deze heidenen hebben de doornenkroon op Zijn hoofd gezet en wreed aangedrukt. Wat zij deden was volstrekt nodeloos en had niets te maken met de verzoeken van de overpriesters of de oudsten, of met de opdracht van de stadhouder. Nadat Hij was gekruisigd, deden de overpriesters, oudsten en schriftgeleerden echter mee aan de bespotting. Als er dus al sprake zou zijn van een collectieve of geërfde schuld, zouden alle afstammelingen van de Romeinen even schuldig zijn als de joden.

Er zullen natuurlijk veel mensen zijn die het bekende feit naar voren brengen dat, nadat Pilatus zichzelf vrij had gepleit van de schuld aan de dood van Jezus, het gehele verzamelde volk riep: 'Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!' (Matt. 27:25). Deze uitspraak, zo denken veel mensen kennelijk, heeft alle joden, inclusief hun afstammelingen schuldig gemaakt.

Als we hierover nadenken, dienen we twee vragen te stellen: 'wie heeft dit gezegd?' en 'waren zij de officiële woordvoerders voor de acht miljoen joden die toen op de wereld leefden?' Het antwoord op deze vragen ligt voor de hand. Het was geen representatieve afvaardiging en niemand had hen aangesteld om voor heel Israël te spreken.

De logische denker zal direct inzien dat hun uitspraak, 'Zijn bloed kome over ons' hen niet schuldiger maakte dan zij al waren; en de woorden die daaraan zijn toegevoegd, 'en over onze kinderen,' konden net zo min

schuld over hun kinderen brengen als dat Pilatus, de heiden, zich kon reinigen van zijn schuld door in het openbaar zijn handen voor hen te wassen (Matt. 27:24).

En toch, afgezien van welke of hoeveel mensen kunnen worden beschuldigd van betrokkenheid bij de dood van Jezus Christus, dienen we te beseffen dat Hij, toen aan het kruis hing, neerzag op Zijn kwellers en bad: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Luc. 23:34).

Ik heb vaak gezegd dat als dit gebed niet beantwoord zou zijn, ik geen reden heb te geloven dat enig gebed van u of mij ooit zal worden beantwoord. Dit gebed bracht Petrus ertoe in zijn tweede grote prediking te zeggen: 'en nu, broeders, ik weet, dat gij uit onkunde hebt gehandeld, gelijk ook uw oversten' (Hand. 3:17).

Het antwoord is dus duidelijk. Een klein aantal machtige joden, tezamen met een besluiteloze heidense stadhouder, is verantwoordelijk voor de kruisiging van Jezus. Volgens onze Heer en Petrus, deden ze dat uit onkunde. Hadden zij maar geweten van de verborgen wijsheid die later door Paulus is geopenbaard, dan 'zouden zij de Here der heerlijkheid niet gekruisigd hebben' (I Cor. 2:8).